

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), zwanej dalej „kpa”, oraz art. 9q ust. 5 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 710, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o transporcie kolejowym”, po rozpatrzeniu odwołania Pani Barbary Waluś od decyzji Wojewody Wielkopolskiego Nr 5/2018 z dnia 21 września 2018 r., znak: IR-III.747.3.2018.6, o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej dla inwestycji polegającej na rozbudowie linii kolejowej E59 na odcinku Wrocław – Poznań w zakresie budowy kolejowej infrastruktury podziemnej i naziemnej w związku z budową wiaduktu kolejowego w ul. Piłsudskiego w Rawiczu,

- I. **Uchylam**, w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 2, w wierszach od 16 do 19, licząc od dołu strony, zapis:

„zapewniam dz. o nr. ewid. 1005/23 (numer po podziale) ark. 6 obręb 0001 Rawicz; (KW PO1R/00028015/5) dostęp do drogi publicznej poprzez ustanowienie służebności przejazdu i przechodu przez dz. o nr. ewid. 1005/22 (numer po podziale) ark. 6 obręb 0001 Rawicz (KW PO1R/00028015/5)”,

I orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejscu uchylecia, na stronie 2, nowego zapisu:

„zapewniam dz. o nr. ewid. 1005/23 (numer po podziale) ark. 6 obręb 0001 Rawicz; (KW PO1R/00028015/5) dostęp do drogi publicznej poprzez ustanowienie służebności przejazdu i przechodu przez dz. o nr. ewid. 1005/22 (numer po podziale) ark. 6 obręb 0001 Rawicz (KW PO1R/00028015/5) – do czasu oddania drogi wybudowanej na ww. dz. nr 1005/22 właściwemu zarządcy i zaliczenia jej do kategorii dróg publicznych”.

- II. **W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 16 lipca 2018 r., znak: IRRK5/3/1-0816-CEF/182/2018, spółka PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z siedzibą w Warszawie, zwana dalej „inwestorem”, wystąpiła do Wojewody Wielkopolskiego o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej w celu realizacji inwestycji pn.: „Prace na linii kolejowej E59 na odcinku Wrocław - Poznań, Etap IV, odcinek granica województwa dolnośląskiego - Czempień”, współfinansowanego przez Unię Europejską z Instrumentu „Łącząc Europę” (CEF) w zakresie budowy kolejowej infrastruktury podziemnej i naziemnej w związku z budową wiaduktu kolejowego w ul. Piłsudskiego w Rawiczu. *Inwestor* wniósł jednocześnie o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności ze względu na uzasadniony interes społeczny i gospodarczy.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie ww. wniosku, Wojewoda Wielkopolski wydał w dniu 21 września 2018 r., decyzję Nr 5/2018, znak: IR-III.747.3.2018.6, o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej dla inwestycji polegającej na rozbudowie linii kolejowej E59 na odcinku Wrocław - Poznań w zakresie budowy kolejowej infrastruktury podziemnej i naziemnej w związku z budową wiaduktu kolejowego w ul. Piłsudskiego w Rawiczu, zwaną dalej „decyzją Wojewody Wielkopolskiego”, nadając jej jednocześnie rygor natychmiastowej wykonalności.

Od *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* odwołanie, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, wniosła Pani Barbara Waluś.

W odwołaniu z dnia 10 grudnia 2018 r. (złożonym w polskim urzędzie konsularnym w Chicago w dniu 11 grudnia 2018 r.), Pani Barbara Waluś podniosła, iż doszło do szeregu nieprawidłowości w trakcie prowadzonego przez Wojewodę Wielkopolskiego postępowania oraz nie rozpatrzono wniesionych przez nią zastrzeżeń w piśmie z dnia 22 sierpnia 2018 r. Skarżąca przywołała okoliczności, jakie w jej ocenie, zostały pominięte przez Wojewodę Wielkopolskiego przy wydawaniu decyzji, jak również odniosła się do pisma *inwestora* z dnia 10 września 2018 r., zawierającego stanowisko *inwestora* odnośnie jej uwag zgłoszonych na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego.

Skarżąca wskazała, iż „Projekt dobudowy garażu nie wymagał pozwolenia PKP PLK według art. 57 ust 2 gdyż znajdował się poza zasięgiem PKP”, a po wydaniu *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* takie pozwolenie będzie konieczne. Skarżąca podniosła, iż w trakcie robót budowlanych została pozbawiona całkowitego dojazdu do posesji na 25 dni, a w sierpniu została rozebrana brama wjazdowa, co całkowicie wstrzymało możliwość wjazdu autem ciężarowym. Ponadto, w ocenie odwołującej, w trakcie robót wykopano i przecięto kabel doprowadzający prąd, jak również zostało wykopane szambo. Powyższe czynniki – w ocenie Pani Barbary Waluś – powodują utratę funkcji przemysłowej nieruchomości i dlatego wniosła o wykup „zrujnowanej nieruchomości”.

Skarżąca wskazała, iż utraciła kontrahenta do zakupu nieruchomości, jak również poniosła straty finansowe (rozwiązana została umowa dzierżawy), gdyż nie było dojazdu do nieruchomości oraz prądu. Co więcej, skarżąca wskazała, iż nie zostało jej wypłacone odszkodowanie za przejęcie jej gruntu na podstawie decyzji Wojewody Wielkopolskiego nr 2/2015 z dnia 7 maja 2015 r., znak: IR-III.747.10.2014.3, o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej polegającej na rozbudowie i przebudowie linii kolejowej E-59 Wrocław - Poznań na odcinku od km 59,693 do km 64,440.

Opisane powyżej odwołanie wniesiono w terminie.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju (Dz. U. z 2019 r. poz. 2261) – jest Minister Rozwoju, zwany dalej „*Ministrem*”, stwierdzono, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

Mając powyższe na uwadze, w trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez organ I instancji, w tym zbadął prawidłowość przeprowadzonego przez organ I instancji postępowania oraz kończącej je *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, jak również rozpatrzył zarzuty skarżącej strony.

Stosownie do treści art. 90 ust. 1 *ustawy o transporcie kolejowym*, z wnioskiem do Wojewody Wielkopolskiego o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji kolejowej wystąpił uprawniony do tego podmiot, tj. spółka PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z siedzibą w Warszawie.

Zgodnie z art. 90 ust. 3 *ustawy o transporcie kolejowym*, do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej dla omawianego przedsięwzięcia załączona została mapa w skali 1:500

przedstawiająca proponowany przebieg rzeczonoj inwestycji, oraz mapa z projektem podziału nieruchomości. We wniosku określono również zmiany w dotychczasowym przeznaczeniu, zagospodarowaniu i uzbrojeniu terenu oraz wskazano nieruchomość, która planowana jest do przejęcia na rzecz Skarbu Państwa. Wnioskodawca przedłożył również wymagane opinie, o których mowa w art. 9o ust. 3 pkt 4 *ustawy o transporcie kolejowym*.

Ponadto, *inwestor* dołączył do wniosku:

- decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu z dnia 10 listopada 2009 r., znak: RDOŚ-30-OO.II-66191-57/09/ek, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na modernizacji linii kolejowej E-59 Wrocław-Poznań na odcinku: granica województwa dolnośląskiego-Poznań, zwaną dalej „*decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach*”,
- decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu z dnia 27 grudnia 2011 r., znak: WOO-II.4201.10.2011.JC, zmieniającą *decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach*,
- decyzję Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 4 października 2012 r., znak: DOOŚ-OAI.4201.4.2012.AŁ.17, uchylającą w części i orzekającą w tym zakresie co do istoty sprawy, a w pozostałej części utrzymującą w mocy ww. decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu z dnia 27 grudnia 2011 r.,
- postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu z dnia 11 września 2013 r., znak: WOO-II.4201.5.2013.EK, stwierdzające, że realizacja przedsięwzięcia polegającego na „Modernizacji linii kolejowej E-59 Wrocław-Poznań na odcinku: granica województwa dolnośląskiego - Poznań” przebiega etapowo i nie zmieniły się warunki określone w *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji kolejowej, organ odwoławczy uznał, że zawiera on wszystkie wymagane prawem elementy.

Następnie organ II instancji poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Wielkopolskiego postępowanie w sprawie o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji ww. przedsięwzięcia i stwierdził, co następuje.

W ocenie organu II instancji Wojewoda Wielkopolski prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, poinformował strony o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, a także o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z tą dokumentacją, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Wojewoda Wielkopolski, pismem z dnia 2 sierpnia 2018 r., znak: IR-III.747.3.2016.6, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji kolejowej. Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczeń. W przedmiotowym obwieszczeniu i zawiadomieniu organ I instancji poinformował strony o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

W toku postępowania przed Wojewodą Wielkopolskim Pani Barbara Waluś w piśmie z dnia 22 sierpnia 2018 r. wniosła uwagi dotyczące przedmiotowej inwestycji, które organ I instancji przesłał *inwestorowi* w celu zajęcia stanowiska, a ten ustosunkował się do zagadnień poruszonych przez stronę postępowania.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Wielkopolski wydał w dniu 21 września 2018 r. decyzję Nr 5/2018 o ustaleniu lokalizacji ww. inwestycji w zakresie linii kolejowej. Nadając przedmiotowej decyzji rygor natychmiastowej wykonalności Wojewoda Wielkopolski podzielił argumenty przedstawione przez *inwestora*. W uzasadnieniu kontrolowanej decyzji organ I instancji, mając na względzie opinię przedstawioną przez *inwestora*, ustosunkował się do uwag Pani Barbary Waluś.

Zgodnie z art. 9q ust. 2 *ustawy o transporcie kolejowym*, Wojewoda Wielkopolski doręczył ww. decyzję wnioskodawcy oraz wysłał zawiadomienia o jej wydaniu właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie tej decyzji, na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Pozostałe strony o wydaniu powyższej decyzji poinformowane zostały w drodze obwieszczeń. W zawiadomieniach oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 9q ust. 3 *ustawy o transporcie kolejowym*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Kontrolowana *decyzja Wojewody Wielkopolskiego* czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 9q ust. 1 *ustawy o transporcie kolejowym*.

Decyzja Wojewody Wielkopolskiego określa również termin wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń, o którym mowa w art. 9q ust. 6 *ustawy o transporcie kolejowym*. Pozytywnie także należy ocenić określenie przez Wojewodę Wielkopolskiego – biorąc pod uwagę dyspozycję art. 9q ust. 6 *ustawy o transporcie kolejowym* – terminu wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń, na 30 dzień od dnia uzyskania waloru ostateczności decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji. Organ zobowiązany był bowiem tak uczynić wobec uzasadnionego wystąpienia przez *inwestora* o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Rozpatrując odwołanie Pani Barbary Waluś, w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno Wojewoda Wielkopolski orzekający w sprawie jako organ I instancji, jak i *Minister* działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwymi do wydania decyzji w przedmiocie ustalenia lokalizacji inwestycji, nie są uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji kolejowej, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań.

Ponadto, zgodnie z art. 9o ust. 3 pkt 1 i 3 *ustawy o transporcie kolejowym*, to inwestor we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej decyduje o jej przebiegu oraz o wielkości terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, załączając mapy przedstawiające proponowany przebieg inwestycji (linie rozgraniczające teren) oraz mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji, a więc i w przebieg linii podziału nieruchomości, zaproponowany przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy I i II instancji może jedynie podlegać zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *ustawy o transporcie kolejowym*, bowiem stosownie do przepisu art. 9ae *ustawy o transporcie kolejowym* nie można uzależniać wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami.

Organ orzekający w przedmiocie lokalizacji linii kolejowej nie może modyfikować wniosku *inwestora*, ani też korygować przebiegu linii. Aby odmówić ustalenia lokalizacji linii kolejowej w sposób wnioskowany przez *inwestora*, organ musi zatem wykazać jej niezgodność z przepisami prawa. Ocenia więc legalność lokalizacji inwestycji w danym miejscu i nie ma kompetencji do oceny jej celowości, czy też słuszności ewentualnej realizacji inwestycji celu publicznego w inny sposób. W toku postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji linii kolejowej organ administracji nie ma prawa modyfikować przebiegu inwestycji wyznaczonego przez *inwestora*. Nie może też odmówić wydania decyzji pozytywnej, o ile planowana lokalizacja pozostaje w zgodzie z przepisami powszechnie obowiązującego prawa (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 września 2017 r., sygn. akt II OSK 2892/15, z dnia 30 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 762/17, z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt II OSK 721/16, wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt IV SA/Wa 611/17, z dnia 9 czerwca 2017 r., sygn. akt IV SA/Wa 786/17, z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt IV SA/Wa 1534/16, z dnia 19 października 2016 r., sygn. akt IV SA/Wa 1561/16, z dnia 15 lipca 2015 r., sygn. akt 1532/15 i z dnia 30 maja 2012 r., sygn. akt IV SA/Wa 1899/11, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Również orzecznictwo sądownoadministracyjne – zapadłe wprawdzie w odniesieniu do regulacji ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1474, z późn. zm.), zwanej dalej „*specustawą drogową*”, ale aktualne w pełni w świetle rozwiązań przyjętych w *ustawie o transporcie kolejowym* – nie pozostawia co do ww. zagadnienia jakichkolwiek wątpliwości (zob. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z 13 września 2017 r., sygn. akt II OSK 1705/17, z 8 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 2572/15,

z 19 lipca 2016 r., sygn. akt II OSK 1373/16, z 25 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 524/16, z 1 marca 2016 r., sygn. akt II OSK 2334/15, z 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 106/15, z 24 lutego 2015 r., sygn. akt II OSK 3221/14, z 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12, z 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14, z 26 lipca 2013 r. sygn. akt II OSK 762/13, z 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, z 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1968/10, z 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 2416/10, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice. Zadaniem organu jest bowiem sprawdzenie, czy wyznaczone przez wnioskodawcę linie rozgraniczające odpowiadają woli ustawodawcy wyrażonej w regulacjach prawnych mających znaczenie dla wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej.

W tym miejscu zasadnym jest także przywołanie stanowiska Trybunału Konstytucyjnego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 października 2012 r., K 4/10 – dotyczącym *specustawy drogowej* – zwrócił uwagę na specyfikę spraw dotyczących budowy dróg publicznych, których budowa jest realizacją celu publicznego. Budowa bezpiecznych dróg w Polsce stanowi nadal priorytetowy cel publiczny, gdyż jest konieczna zarówno dla ochrony środowiska, jak i zdrowia, wolności i praw konstytucyjnych całych społeczności. Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę, że po pierwsze, drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, także tych wyłączonej; po drugie, uproszczona procedura wyłączenia z mocy prawa podczas realizacji inwestycji liniowych, obejmujących wiele nieruchomości, jest metodą skuteczną; po trzecie, lokalizacja (wytyczenie) drogi niejako narzuca listę nieruchomości, które muszą być zajęte, a zatem wyłączone. Jeżeli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczony w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Trzeba mieć na względzie liniowy charakter inwestycji drogowych, który dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją i – w następstwie jej wydania – wyłączonej. Przy założonym przebiegu drogi – z jednej strony, wybór działek, przez które ma ona przebiegać, jest bardzo ograniczony albo wręcz wybór taki nie istnieje, z drugiej strony – wypadnięcie choćby jednej z grup wyłączonej nieruchomości może unicestwić całą inwestycję. Należy ponadto mieć na uwadze, że wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej składa zarządca drogi.

W ocenie organu odwoławczego przedstawiony powyżej pogląd Trybunału Konstytucyjnego znajduje zastosowanie również w zakresie zasad ustalania lokalizacji inwestycji dotyczących linii kolejowych.

Wobec powyższego, pismem z dnia 28 stycznia 2019 r., znak: DLI-II.4620.1.2019.EŁ.1, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie zagadnień dotyczących lokalizacji przedmiotowej inwestycji kolejowej poruszonych przez skarżącą stronę.

Pismem z dnia 7 lutego 2019 r., znak: IRRK5/3/1b-0816-CEF/420/19, *inwestor* ustosunkował się do zarzutów podniesionych przez Panią Barbarę Waluś, wyjaśniając powody przyjętych rozwiązań oraz przekonując o ich prawidłowości.

Powyższe stanowisko *inwestora* organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 i art. 10 *kpa*, przesłał skarżącej przy piśmie z dnia 21 lutego 2019 r., znak: DLI-II.4620.1.2019.EŁ.3 (doręczonym za pośrednictwem Konsula Rzeczypospolitej Polskiej w Chicago), zawiadamiając o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przegłądania akt sprawy.

W piśmie z dnia 27 marca 2019 r. Pani Barbara Waluś odniosła się do przekazanego jej stanowiska *inwestora*.

W piśmie tym skarżąca wniosła o przekazanie korespondencji pomiędzy 19 maja 2011 r., a 18 października 2015 r. dotyczącej poinformowania jej o prowadzonych robotach i uzgodnieniach pomiędzy nią, a *inwestorem* odnośnie zajęcia terenu jej działki na potrzeby prowadzonych robót

budowlanych. W rzeczonym piśmie Pani Barbara Waluś podtrzymała zarzuty odnośnie prowadzonych robót budowlanych, w tym dotyczące tego, iż przez 25 dni nie było wjazdu na jej posesję i do sierpnia 2018 r. wjazd ten jest utrudniony, co - jak wskazała skarżąca - powoduje utratę funkcji przemysłowej nieruchomości.

Ponadto, Pani Barbara Waluś w ww. piśmie z dnia 27 marca 2019 r. wniosła zastrzeżenia odnośnie dokonanego podziału jej nieruchomości, na podstawie ww. decyzji Wojewody Wielkopolskiego nr 2/2015 z 7 maja 2015 r., znak: IR-III.747.10.2014.3, podnosząc, iż linia podziałowa „przecina jej budynek” i z tego powodu nie ma możliwości jego dalszej eksploatacji. Skarżąca wskazała na wynikające z tego utrudnienia w korzystaniu z nieruchomości, jak i samego budynku, w tym wskazała na spadek wartości budynku. Co więcej, jak podniosła skarżąca, nie został powołany inspektor budowlany, który mógłby oceniać wpływ prowadzonych robót budowlanych, na stabilność budynku. Skarżąca wskazała również, iż jej wniosek o wykup w całości nieruchomości spotkał się z odmową ze strony *inwestora*.

W piśmie z dnia 26 września 2019 r. Pani Barbara Waluś podtrzymała swoje dotychczasowe zarzuty. Skarżąca podniosła, iż cała infrastruktura podziemna będzie znajdować w bardzo bliskiej odległości od budynku mieszkalnego oraz budynków mieszkalno-biurowych, które z 3 stron będą graniczyć z terenem *inwestora*. Skarżąca podniosła, iż została pozbawiona wejścia do budynku mieszkalnego znajdującego się w szeregu budynków biurowych. Ponadto, zdaniem skarżącej, nie sprawdzono wpływu przedmiotowej inwestycji na konstrukcje budynków oraz wpływ hałasu na zdrowie mieszkańców, czy też pracowników.

Ponadto, w rzeczonym piśmie skarżąca podniosła szereg zarzutów odnośnie prowadzonych robót budowlanych, w tym dokonanych zniszczeń na terenie jej nieruchomości. Skarżąca zarzuciła również brak uzyskania pozwolenia na budowę dla rzeczonyj inwestycji.

W piśmie z dnia 6 października 2019 r. skarżąca wniosła o natychmiastowe wstrzymanie realizacji inwestycji w związku z wydaniem *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* dotyczącej działki nr 1005/20, bowiem rozpoczęto roboty budowlane bez odpowiednich zezwoleń, w tym nie przeprowadzono ponownej oceny oddziaływania przedmiotowej inwestycji na środowiskowo, o której mowa w pkt III *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, w ramach pozwolenia na budowę. Skarżąca wniosła o przesłanie na adres e-mail kopii uzyskanego pozwolenia na budowę i kopii *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*.

Ponadto, skarżąca zarzuciła, iż *decyzję Wojewody Wielkopolskiego* wydano bez wymaganego prawem oświadczenia o posiadaniu prawa do dysponowania jej nieruchomością na cele budowlane, bowiem skarżąca cofnęła udzieloną *inwestorowi* w 2011 r. zgodę.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak również zarzutów Pani Barbary Waluś *Minister* stwierdził, co następuje.

Za niezasadny należy uznać zarzut Pani Barbary Waluś, iż Wojewoda Wielkopolski nie rozpatrzył wniesionych przez nią zastrzeżeń w piśmie z dnia 22 sierpnia 2018 r.

Stwierdzić należy, iż organ I instancji przeprowadził postępowanie w sprawie *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* w sposób rzetelny, zgodny z wymogami *kpa*, wystarczający do wydania rozstrzygnięcia. Wojewoda Wielkopolski prowadząc postępowanie w sprawie wydania zaskarżonej decyzji wziął pod uwagę nie tylko stanowisko *inwestora*, w którym ustosunkował się on do zgłaszanych przez skarżącą zarzutów, ale również wniesione zastrzeżenia i uwagi Pani Barbary Waluś.

Analizy materiału dowodowego organ pierwszej instancji dokonał zgodnie z art. 80 *kpa* i wynik tej analizy, łącznie z oceną zebranych dowodów, przedstawił w uzasadnieniu decyzji kończącej postępowanie administracyjne. Na stronach 8-10 *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* organ I instancji odniósł się szczegółowo do zarzutów Pani Barbary Waluś, a ocena Wojewody Wielkopolskiego nie nosi cech dowolności.

Według *Ministra* uzasadnienie *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* pozwala na poznanie motywów, którymi organ I instancji kierował się przy załatwianiu sprawy i nieuznaniu argumentacji skarżącej,

a w konsekwencji nie narusza norm postępowania administracyjnego. Fakt, że organ I instancji nie uwzględnił zastrzeżeń skarżącej nie świadczy o tym, że ich nie badał. Podjęcie bowiem przez organ rozstrzygnięcia odmiennego od oczekiwanego przez Panią Barbarę Waluś nie oznacza niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem.

Okoliczność, że Pani Barbara Waluś nie została przekonana co do przyjętego w sprawie rozstrzygnięcia, nie oznacza naruszenia prawa. Strona ma bowiem prawo do własnego subiektywnego przekonania o zasadności jej zarzutów, zaś przekonanie to nie musi mieć odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawnych.

Bez znaczenia dla prawidłowości *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* są zarzuty Pani Barbary Waluś dotyczące dokonanego podziału jej nieruchomości (działki nr 1005/1, z obrębem 0001 Rawicz, na działki nr 1005/7, nr 1005/8, nr 1005/9), na podstawie ww. decyzji Wojewody Wielkopolskiego nr 2/2015 z dnia 7 maja 2015 r., w ten sposób, że linia podziałowa „przecina jej budynek” i dalszych skutków z tym związanych, jak również zarzut skarżącej, iż nie wypłacono jej odszkodowania za przejęcie jej gruntu na podstawie ww. decyzji Wojewody Wielkopolskiego nr 2/2015 z dnia 7 maja 2015 r.

Minister nie może w niniejszym postępowaniu dokonywać bowiem oceny prawidłowości ww. decyzji Wojewody Wielkopolskiego nr 2/2015 z dnia 7 maja 2015 r., gdyż jest to odrębny akt administracyjny podlegający odrębnemu zaskarżeniu.

Podkreślić należy, że organ administracji publicznej bada sprawę biorąc pod uwagę jej indywidualne uwarunkowania faktyczne i prawne, w oparciu o przedstawiony materiał dowodowy. Nie jest zadaniem organu ocena innej sprawy, nie będącej przedmiotem prowadzonego postępowania (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 30 grudnia 2009 r., sygn. akt II SA/OI 960/09).

Istotną okolicznością jest również to, że ww. decyzja Wojewody Wielkopolskiego nr 2/2015 z dnia 7 maja 2015 r., nie została zaskarżona odwołaniem i stała się ostateczna w administracyjnym toku instancji w dniu 11 czerwca 2015 r. Decyzje ostateczne objęte są domniemaniem prawidłowości. W systemie prawa polskiego każda ostateczna decyzja administracyjna korzysta z domniemania prawidłowości (por. Art. 16 KPA red. Wierzbowski 2018, wyd. 26/Komentarz, Legalis).

Co więcej, zauważyć należy, iż kwestie związane z ustaleniem wysokości i wypłatą odszkodowań, mimo iż w pewnym stopniu są związane z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie linii kolejowej, stanowią oddzielne byty, podlegające odrębnym trybom zaskarżenia.

Natomiast w zakresie objętym przedmiotowym wnioskiem *inwestora* z dnia 16 lipca 2018 r., tj. wydzielenia terenu działki skarżącej nr 1005/20, z obrębem 0001 Rawicz, od strony ul. Piłsudskiego, *Minister* po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak również zarzutów Pani Barbary Waluś, stwierdza, że ustalenie lokalizacji przedmiotowej inwestycji w zakresie linii kolejowej na części ww. działki nr 1005/20, w sposób zatwierdzony w *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* jest prawidłowe.

W *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* ww. działka skarżącej nr 1005/20, z obrębem 0001 Rawicz, ulega podziałowi na działki nr 1005/22 (przeznaczoną pod inwestycję) i działkę nr 1005/23 (pozostają przy dotychczasowym właścicielu). Na wydzielonej pod inwestycję działce nr 1005/22 zaplanowano budowę fragmentu drogi dojazdowej, chodnika oraz instalacji sanitarnych i gazowych do działki, która pozostanie nadal własnością skarżącej.

Z ww. wniosku *inwestora* z dnia 16 lipca 2018 r., wynika, iż z powodu likwidacji jezdni w poziomie szyn i budowy wiaduktu, planowana droga dojazdowa jest konieczna dla zapewnienia dojazdu do posesji skarżącej. Spowodowane jest to zapewnieniem dostępu do drogi publicznej dla ww. działki 1005/20 (po podziale 1005/23), ze względu na wycofanie przez Panią Barbarę Waluś, zgody na dysponowanie działką na cele budowlane w celu wybudowania drogi dojazdowej, jak również wyodrębnieniem pasa terenu służącego utrzymaniu i konserwacji ścian oporowych wiaduktu kolejowego.

Jak wskazuje *inwestor*, docelowo wydzielony teren zostanie przekazany zarządcy drogi publicznej (ul. Piłsudskiego), niemniej do tego czasu Wojewoda Wielkopolski uznał za konieczne ustanowienie służebności przejazdu i przechodu do ul. Piłsudskiego, dla ww. działki nr 1005/23, poprzez wydzielaną działkę 1005/22, co też uczyniono w pkt IV *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*. *Minister* podziela stanowisko organu I instancji przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, co do możliwości ustanowienia w decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej niezbędnej służebności przejazdu i przechodu w celu zapewnienia działce dostępu do drogi publicznej.

Natomiast dokonana przez *Ministra* - na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* - korekta *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* ma jedynie charakter doprecyzowujący, poprzez wskazanie, iż ww. służebność przejazdu i przechodu (ustanowiona w pkt IV zaskarżonej decyzji) została ustanowiona do czasu oddania drogi wybudowanej na ww. działce nr 1005/22 właściwemu zarządcy i zaliczenia jej do kategorii dróg publicznych, bowiem - o czym była już mowa powyżej - *inwestor* wskazał, iż docelowo wydzielony teren pod drogę dojazdową zostanie przekazany zarządcy drogi publicznej (ul. Piłsudskiego), a co za tym idzie, działka ta stanie się elementem pasa drogowego tej drogi i zbędne będzie wtedy utrzymywanie ww. służebności, bowiem droga ta będzie miała publiczny charakter.

Przepisy art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* umożliwiają organowi odwoławczemu korektę zaskarżonej decyzji przez jej uchylenie w części i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy. Jeżeli organ administracji publicznej, działając w trybie odwoławczym nie ma wątpliwości co do stanu faktycznego i nie stwierdza potrzeby przeprowadzenia dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie, ma obowiązek zastosować instytucję reformacji i orzec co do istoty sprawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 września 1981 r., sygn. akt II SA 400/81; ONSA 1981 nr 2, poz. 88).

W ocenie *Ministra*, *decyzja Wojewody Wielkopolskiego* nie przewiduje rozwiązań, które wprowadzają nadmierną, a w szczególności nieuzasadnioną ingerencję w prawo własności ww. działki nr 1005/20 przysługujące Pani Barbarze Waluś. Ingerencja we własność związana z lokalizacją przedmiotowej inwestycji odpowiada tylko jej koniecznemu zakresowi.

Zatem, choć ustalenie lokalizacji przedmiotowej inwestycji - w odczuciu Pani Barbary Waluś - narusza jej interes prawny, dzieje się to w zgodzie z obowiązującym prawem. Organ ustalając lokalizację przedmiotowej inwestycji na ww. działce skarżącej nr 1005/20, działał bowiem w granicach przyznanych mu uprawnień i uprawnień tych nie nadużył. Brak jest zatem podstaw do podważania *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* z powołaniem się na ochronę konstytucyjnego prawa własności.

Ponadto - jak wyjaśnił *inwestor* - skarżąca nie zostanie pozbawiona wejścia do budynku oraz do piwnicy, gdyż zaprojektowana infrastruktura techniczna będzie znajdowała się pod powierzchnią ziemi.

Na uwzględnienie nie zasługuje zarzut Pani Barbary Waluś dotyczący tego, iż *decyzję Wojewody Wielkopolskiego* wydano bez wymaganego prawem oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania jej nieruchomością na cele budowlane.

Przypomnieć należy, iż *decyzja Wojewody Wielkopolskiego* została wydana na podstawie przepisów zawartych w rozdziale 2b *ustawy o transporcie kolejowym*, zatytułowanym „Szczególne zasady i warunki przygotowania inwestycji dotyczących linii kolejowych”.

Przepisy te, obok m.in. regulacji zawartych w *specustawie drogowej* należą do szczególnych regulacji prawnych o ograniczonym czasowo okresie obowiązywania, których podstawowym celem jest uproszczenie i przyspieszenie inwestycji infrastrukturalnych, z reguły realizowanych z zaangażowaniem funduszy unijnych. Rzeczne uproszczenia z natury rzeczy muszą wiązać się z ograniczeniem praw właścicieli nieruchomości objętych inwestycją w porównaniu z ogólną (zwykłą) procedurą zmierzającą do realizacji inwestycji celu publicznego (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt IV SA/Wa 1534/16).

Tymi okolicznościami należy uzasadniać z jednej strony znaczne zwiększenie uprawnień *inwestora* (*decyzja o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej rozstrzyga jednocześnie o ustaleniu lokalizacji inwestycji*,

zatwierdza podział nieruchomości i orzeka o przejściu z mocy prawa nieruchomości lub ich części na własność odpowiedniego podmiotu publicznoprawnego), natomiast z drugiej zdecydowane ograniczenie uprawnień właścicieli nieruchomości. Z tego powodu brak zgody Pani Barbary Waluś na lokalizację przedmiotowej inwestycji na ww. działce nr 1005/20, nie stanowi o wadliwości zaskarżonej decyzji, gdyż przepisy obowiązującego prawa, w tym przepisy *ustawy o transporcie kolejowym*, nie uzależniają udzielenia *inwestorowi* lokalizacji inwestycji na danej nieruchomości od wyrażenia na to zgody podmiotu będącego właścicielem tejże nieruchomości.

Wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie linii kolejowej w trybie rozdziału 2b *ustawy o transporcie kolejowym* nie wymaga przedłożenia przez *inwestora* oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Sama bowiem *ustawa o transporcie kolejowym* rozwiązuje tę kwestię.

Na podstawie art. 9s ust. 8 *ustawy o transporcie kolejowym* wnioskodawca decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie linii kolejowej uzyskuje prawo dysponowania nieruchomościami, podlegającymi wyłączeniu z dniem, w którym decyzja stała się ostateczna (por. dr Karolina Barbara Wojciechowska: komentarz do art. 9s [w] *Ustawa o transporcie kolejowym*. Komentarz, Legalis). Skutek prawny w postaci uzyskania przez podmiot publicznoprawny prawa własności nieruchomości, na których realizowana jest przedmiotowa inwestycja następuje z mocy samego prawa, zgodnie z dyspozycją art. 9s ust. 3 pkt 1 *ustawy o transporcie kolejowym*.

Zauważyć przy tym należy, iż *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, na wniosek *inwestora* uzasadniony interesem społecznym i gospodarczym, został nadany rygor natychmiastowej wykonalności. W myśl art. 9w ust. 3 pkt 1 *ustawy o transporcie kolejowym*, decyzja z nadanym rygorem natychmiastowej wykonalności, przyznaje *inwestorowi* prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Dzięki regulacji art. 9w ust. 3 *ustawy o transporcie kolejowym*, mimo że wnioskodawca nie stał się jeszcze właścicielem nieruchomości (co następuje z dniem, w którym decyzja stała się ostateczna), może wykonywać uprawnienia właścicielskie.

Odnosząc się do szeroko opisywanych przez skarżącą zastrzeżeń i zarzutów dotyczących prowadzonych robót budowlanych (w tym pozbawienia dostępu do nieruchomości, braku powołania inspektora budowlanego, który mógłby oceniać wpływ prowadzonych robót budowlanych, na stabilność budynku), wyjaśnić należy, że na etapie postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie linii kolejowej organ nie zajmuje się przyszłą realizacją budowy, w związku z tym powołane okoliczności, nie mogą być rozważane w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

W tym miejscu wyjaśnić należy, iż zaskarżona *decyzja Wojewody Wielkopolskiego* jest decyzją w przedmiocie ustalenia lokalizacji inwestycji. W decyzji lokalizacyjnej następuje jedynie ustalenie zakresu terenu niezbędnego dla planowanej inwestycji w zakresie linii kolejowej. Decyzja lokalizacyjna nie rozstrzyga w przedmiocie szczegółowych rozwiązań projektowych, ani nie odnosi się do przyszłej realizacji inwestycji. Ustawodawca wyraźnie wskazał w art. 9n *ustawy o transporcie kolejowym*, iż istotą rozstrzygnięcia wydawanego w oparciu o tę ustawę jest określenie warunków lokalizacji inwestycji, zatem dokonanie rozszerzającej wykładni art. 9q ust. 1 *ustawy o transporcie kolejowym* jest niedopuszczalne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 1865/13, Lex nr 1542921).

Ochrona interesów osób trzecich w postępowaniu o ustalenie lokalizacji linii kolejowej może dotyczyć tylko tych kwestii, które są przedmiotem decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej. Zasady legalności i ochrony praworządności, uregulowane w art. 6 i art. 7 *kpa* oznaczają, iż organy w postępowaniu w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie linii kolejowej nie mogą stosować dowolnej interpretacji przepisów *ustawy o transporcie kolejowym* i muszą działać wyłącznie w zakresie określonym w tych przepisach. Zakres ochrony przysługującej w postępowaniu w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji nie może być zatem szerszy niż przedmiot postępowania i zakres dopuszczalnego rozstrzygnięcia w decyzji kończącej postępowanie.

Właściwym w sprawie prowadzenia robót budowlanych jest natomiast odpowiedni organ nadzoru budowlanego. Ponadto, zgodnie z art. 652 *ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny* (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz. 1145), jeżeli wykonawca przejął protokolarnie od *inwestora* teren

budowy, ponosi on aż do chwili oddania obiektu odpowiedzialność na zasadach ogólnych za szkody wynikłe na tym terenie.

Z powyższych względów podnoszone przez Panią Barbarę Waluś zarzuty dotyczące braku uzyskania pozwolenia na budowę dla rzeczony inwestycji, w tym nie przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania inwestycji na środowiskowo w ramach pozwolenia na budowę, nie dotyczą *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186 z późn. zm.), do zadań organów nadzoru budowlanego należy kontrola przestrzegania i stosowania przepisów Prawa budowlanego. W myśl zaś art. 84a ust.1 pkt 1 powołanej ustawy, kontrola przestrzegania i stosowania przepisów Prawa budowlanego obejmuje kontrolę zgodności wykonywania robót budowlanych z przepisami Prawa budowlanego, projektem budowlanym lub warunkami określonymi w decyzji o pozwoleniu na budowę.

Jeżeli w przekonaniu skarżącej roboty budowlane są prowadzone niezgodnie z przepisami prawa lub bez pozwolenia na budowę, to powinna o tym fakcie zawiadomić odpowiedni organ nadzoru budowlanego. Jednakże zarzuty te – co zostało szczegółowo wyjaśnione powyżej – nie wpływają na ocenę zgodność z prawem *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, bowiem po prostu w żaden sposób nie dotyczą tej decyzji.

Z powyższych względów, za niezasadne należy uznać żądanie skarżącej przekazania jej korespondencji pomiędzy 19 maja 2011 r., a 18 października 2015 r. dotyczącej poinformowania o prowadzonych robotach i uzgodnieniach pomiędzy nią, a *inwestorem* w sprawie zajęcia terenu jej działki na potrzeby prowadzonych robót budowlanych, jak również niezasadne jest żądanie przesłania skarżącej kopii pozwolenia na budowę, abstrahując oczywiście od tego, iż *Minister* nie jest w posiadaniu ww. dokumentów, bowiem dokumenty nie są wymagane do oceny zgodności z prawem wydanej *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*.

Odnosząc się do żądania Pani Barbary Waluś o przesłanie na adres e-mail kopii *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*, zauważyć należy, iż zgodnie z art. 73 § 1 *kpa*, strona ma prawo wglądu w akta sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów. Nie oznacza to jednak, że strona postępowania może żądać, aby takie kserokopie wykonał i dostarczył sam organ, gdyż sporządzanie notatek czy odpisów z akt postępowania ustawodawca pozostawił stronie, niezależnie od rodzaju użytych do tego środków technicznych (M. Jaśkowska, A. Wróbel - Komentarz aktualizowany do kodeksu postępowania administracyjnego; LEX/el., teza 10 i powołane tam orzecznictwo).

Ustosunkowując się do zarzutów skarżącej dotyczących obniżenia wartości użytkowej jej działki, uniemożliwienia dalszej zabudowy działki, realizacji planów z nią związanych, w tym uniemożliwienia lub utrudnienia przemysłowego wykorzystania działki, podkreślenia wymaga, że wskazane przez Panią Barbarę Waluś kwestie nie są przedmiotem rozważań organów administracji właściwych w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie linii kolejowej. W postępowaniu w sprawie wydania takiej decyzji zarówno wojewoda, jak i *Minister*, badają zgodność z prawem wniosku *inwestora*, nie zaś zagadnień dotyczących ewentualnych negatywnych następstw dla podmiotów objętych tą decyzją.

Wskazać przy tym należy, iż organ wydający decyzję dotyczącą ustalenia lokalizacji inwestycji nie jest kompetentny do oceny przesłanek ekonomicznych, oraz społecznych powstającej inwestycji, w jej kształcie określonym przez inwestora. Do organu administracji należy jedynie ocena wniosku *inwestora* pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym.

Jeżeli w wyniku realizacji ww. inwestycji skarżąca poniesie jakiegokolwiek szkody materialne, to będzie jej przysługiwało roszczenie odszkodowawcze, dochodzone na zasadach ogólnych w postępowaniu cywilnym. Podkreślić także należy, że przedmiotem orzekania zarówno przez Wojewodę Wielkopolskiego, jak i *Ministra*, nie jest prognozowanie wielkości ewentualnych strat w majątku skarżącej, jako czynnika decydującego o wyborze przez *inwestora* konkretnych rozwiązań technicznych i w tym zakresie podnoszone przez skarżącą zarzuty pozostają bez wpływu na kształt podjętego rozstrzygnięcia.

Niemniej zasygnalizować należy, że skarżąca ma prawo, zgodnie z art. 9t ust. 2 *ustawy o transporcie kolejowym*, wystąpić do *inwestora* z wnioskiem o nabycie pozostałej części nieruchomości (tj. ww. działki nr 1005/23).

Wykup pozostałej po podziale części nieruchomości odbywa się poza postępowaniem administracyjnym w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie linii kolejowej, a kwestie sporne powinny być rozwiązywane pomiędzy stronami zawartej umowy lub na drodze sądowej, ale przed właściwym sądem powszechnym. Organ administracji publicznej nie prowadzi w tego typu sprawach postępowania administracyjnego i nie orzeka w formie decyzji administracyjnej (patrz: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 listopada 2011 r., sygn. akt I OSK 1932/10, wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt VII SA/Wa 935/14, Lex nr 1554066, z dnia 5 czerwca 2012 r. sygn. akt VII SA/Wa 716/12, Lex nr 1275973 oraz z dnia 4 czerwca 2007 r. sygn. akt I SA/Wa 137/07, Lex nr 351339, zapadłe wprawdzie w odniesieniu do regulacji *specustawy drogowej*, ale aktualne w pełni w świetle rozwiązań przyjętych w rozdziale 2b *ustawy o transporcie kolejowym*).

Odnosząc się do zarzutu Pani Barbary Waluś dotyczącego tego, iż nie sprawdzono wpływu przedmiotowej inwestycji na konstrukcje budynków oraz wpływu hałasu na zdrowie mieszkańców, czy też pracowników, zwrócić należy uwagę, że wszelkie kwestie dotyczące oddziaływania inwestycji na środowisko i ludzi zostały przeanalizowane w postępowaniu w sprawie wydania decyzji *decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach*. Zatem zagadnienia związane z oceną potencjalnego oddziaływania przedsięwzięcia na klimat akustyczny, środowisko i ludzi było elementem postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ewentualne uwagi i zastrzeżenia co do skutków środowiskowych realizacji przedmiotowej inwestycji strony mogły zgłaszać w toku ww. postępowania środowiskowego.

Odnosząc się natomiast do żądania Pani Barbary Waluś o natychmiastowe wstrzymanie realizacji ww. inwestycji w związku z wydaniem *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* dotyczącej ww. działki nr 1005/20, *Minister* potraktował to żądanie skarżącej jako wniosek o wstrzymanie natychmiastowej wykonalności *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, rozpatrując go odrębnym postanowieniem, poprzez odmowę wstrzymania natychmiastowego wykonania zaskarżonej *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*.

Podsumowując, organ odwoławczy uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał argumentację przemawiającą za ustaloną lokalizacją, którą przedstawił *inwestor* w załączonej do wniosku dokumentacji. Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek *inwestora*, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona *decyzja Wojewody Wielkopolskiego* nie naruszają prawa, a zarzuty skarżącej strony nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.), zwanej dalej „*ppsą*”, przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Rozwoju, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Jednocześnie informuję, że do skargi należy załączyć dowód uiszczenia wpisu od wniesienia skargi w kwocie 500 zł, płatnego w kasie sądu lub na rachunek bankowy sądu wskazany w publikatorze teleinformatycznym – Biuletynie Informacji Publicznej sądu (<http://bip.warszawa.wsa.gov.pl>). Strony mogą ubiegać się o przyznanie prawa pomocy, polegającego na zwolnieniu z kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata lub radcy prawnego. Szczegółowe zasady dotyczące przyznawania prawa pomocy uregulowane są w art. 243-262 *ppsą*.

Załącznik: - informacja o przetwarzaniu danych osobowych.

MINISTER ROZWOJU
z up.
Bartłomiej Szcześniak
Dyrektor

Otrzymują (bez załącznika):

1. Wojewoda Wielkopolski
(za pośrednictwem platformy ePUAP)
2. PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z siedzibą w Warszawie
(3 egz. decyzji m.in. w celu ujawnienia zmian w ewidencji gruntów i budynków oraz w księgach wieczystych)

Otrzymuje (wraz z załącznikiem):

1. Pani Barbara Waluś
2. A/a

Do wiadomości (bez załącznika):

1. Starosta Rawicki
wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej
2. Sąd Rejonowy w Rawiczu
IV Wydział Ksiąg Wieczystych
3. Wielkopolski Urząd Wojewódzki w Poznaniu
Wydział Skarbu Państwa i Nieruchomości
4. Urząd Miejski w Rawiczu

Informacja o przetwarzaniu danych osobowych

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. U. L 119 z 4 maja 2016, z późn. zm.), zwanego dalej „RODO”, informuję, że:

- 1) Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest Minister Rozwoju z siedzibą w Warszawie, przy Placu Trzech Krzyży 3/5, 00-507 Warszawa, tel. +48 22 262 90 00.
- 2) Dane kontaktowe do Inspektora Ochrony Danych w Ministerstwie Rozwoju: Inspektor Ochrony Danych, Ministerstwo Rozwoju, Plac Trzech Krzyży 3/5, 00-507 Warszawa, adres e-mail: iod@mpit.gov.pl.
- 3) Pani/Pana dane osobowe będą przetwarzane na podst. art. 6 ust. 1 lit. c RODO, tj. wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze, w celu prowadzenia postępowań administracyjnych realizowanych na podst. przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), dalej „KPA”, oraz w związku z ustawą z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 710, z późn. zm.).
- 4) Podanie danych osobowych jest wymogiem ustawowym.
- 5) W związku z przetwarzaniem Pani/Pana danych osobowych, w celu wskazanym powyżej, Pani/Pana dane mogą być udostępnione innym odbiorcom lub kategoriom odbiorców. Odbiorcami danych mogą być:
  - a) strony i inni uczestnicy postępowania administracyjnego w rozumieniu przepisów KPA;
  - b) organy władzy publicznej oraz podmioty wykonujące zadania publiczne lub działające na zlecenie organów władzy publicznej, w zakresie i w celach, które wynikają z przepisów powszechnie obowiązującego prawa;
  - c) inne podmioty, w tym dostawcy usług informatycznych, które na podstawie stosownych umów podpisanych z Ministerstwem Rozwoju, przetwarzają dane osobowe, dla których Administratorem jest Minister Rozwoju.
6. Odbiorcą Pani/Pana danych osobowych jest również Wojewoda Podlaski, w związku z korzystaniem przez Administratora z systemu elektronicznego zarządzania dokumentacją (EZD PUW).
7. Pani/Pana dane osobowe będą przechowywane przez okres niezbędny do realizacji celu ich przetwarzania, nie krócej niż okres wskazany w przepisach o archiwizacji tj. ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz.U. 2019 r. poz. 553, z późn. zm.).
8. Przysługuje Pani/Panu:
  - a) prawo do żądania od Administratora dostępu do treści swoich danych osobowych oraz informacji o ich przetwarzaniu;
  - b) prawo do ich sprostowania, jeśli są błędne lub nieaktualne, a także uzupełnienia jeżeli są niekompletne;
  - c) prawo żądania ograniczenia przetwarzania, z zastrzeżeniem art. 2a § 3 KPA - wystąpienie z żądaniem nie wpływa na tok i wynik postępowania.
9. Pani/Pana dane osobowe nie będą przekazywane do państwa trzeciego.
10. Pani/Pana dane nie podlegają zautomatyzowanemu podejmowaniu decyzji, w tym również profilowaniu.
11. W przypadku powzięcia informacji o niezgodnym z prawem przetwarzaniu w Ministerstwie Rozwoju Pani/Pana danych osobowych, przysługuje Pani/Panu prawo wniesienia skargi do organu nadzorczego właściwego w sprawach ochrony danych osobowych, tj. Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa.

MINISTER ROZWOJU
z UB,
Bartłomiej Szcześniak
Dyrektor